

Because there are no mitzvos for this set of halachos, we learn the perakim of Hilchos Megillah V'Chanukah in Rambam, even if we usually learn Sefer Hamitzvos! They are printed on page 547.

Purim Will Never Be Botul

The *Chachomim* tell us that all of the *Yomim Tovim* will become *botul* when *Moshiach* comes, but the *Yom Tov* of Purim will NEVER become *botul*:

“Kol Hamoadim Asidim Libotel L'asid Lavo, Viyemei Hapurim Einam Beteilim Le'olam.”

The word “*botul*” means that something doesn't seem as important.

Why won't the *Yomim Tovim* feel so important when *Moshiach* comes, and why is Purim different?

Chassidus explains that on regular days, it's harder to feel our *neshama*. Hashem wants us to be busy with our weekday *avodah*, so the light of our *neshama* is more hidden.

On *Yom Tov*, we can feel and see the light of our *neshama* more!

When *Moshiach* comes, we will feel this way all of the time, so it won't be as special to feel it on *Yom Tov*.

But Purim is not like a regular *Yom Tov*!

In the times of Purim, Mordechai Hatzadik, who was the *Nasi* of the Yidden, woke up the *koach* of *Mesiras Nefesh* in every Yid. This *koach* comes from the deepest part of the *neshama*, the *Etzem Haneshamah*.

Even when *Moshiach* comes, that will be something very special, and Purim won't ever become *botul*!

See *Maamar Layehudim Haysa Orah*, Purim 5712

מצות
עשה
#213

 We learn this mitzvah from Parshas Ki Seitzei: (דברים כד:א)

כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וְבָעֲלָהּ

We also learn the *mitzvah* of getting married according to Torah! This is called *Kiddushin*. One of the ways we do *Kiddushin* is for the *Chosson* to give the *Kallah* something worth at least a *perutah*, and says that she is his wife. That's called "*Kiddushei Kesef*." Another way is that he writes down on a paper that she is his wife, and she accepts it from him in order to get married. That's called "*Kiddushei Shtar*."

The details of this mitzvah are explained in Mishnayos & Gemara:
Mesechta Kiddushin

Rambam:
Hilchos Megillah V'Chanukah, Hilchos Ishus

PEREK GIMMEL

In today's Rambam, we learn about Chanukah! Even though lighting the *menorah* and hearing the *Megillah* are *mitzvos*, since they are *mitzvos* from the *Chachomim*, they don't count as part of the 613 *mitzvos*.

One of the things we learn is about saying *Hallel* on Chanukah. Did you know that there are 18 days a year when we say the whole *Hallel*? (8 days of *Sukkos*, 8 days of Chanukah, first day of *Pesach*, and *Shavuot*.) Outside of Eretz Yisroel, we say the whole *Hallel* 21 days — can you figure out why? (Saying *Hallel* on *Rosh Chodesh* is a *minhag*, and that's why we don't say the whole *Hallel*.)

PEREK DALED

We learn many *halachos* about lighting the *Menorah*. Here is one very important *halacha*: If someone only has enough money to do one *mitzvah* — lighting the *Menorah* or lighting Shabbos candles, he should get the Shabbos candles!

Why? Because the most important thing is to have *Shalom Bayis*, which is what Shabbos candle lighting is about!

Mazel Tov!
We have now
finished
Sefer Zemanim!

PEREK ALEF

Some of the *halachos* are about which people aren't allowed to get married to each other. One *halacha* is that a *Kohen Gadol* can't get married to anyone who was married before.

הלכות מגלה פרק ג

מדע

אורח

ומניח

נשים

קדושה

הפלא

זרעים

עבודה

קריאות

סדרה

נוקד

קנין

משפטים

שופטים

א בבית שני כשמלכי יון גזרו גזרות על ישראל ובטלו דתם ולא הניחו אותם לעסק בתורה ובמצוות. ופשטו ידם בממונם ובבנותיהם ונכנסו להיכל ופרצו בו פרצות וטמאו הטהרות. וצר להם לישראל מאד מפניהם ולחצום לחץ גדול עד שרחם עליהם אלהי אבותינו והושיעם מידם והצילם וגברו בני חשמונאי הכהנים הגדולים והרגום והושיעו ישראל מידם והעמידו מלך מן הכהנים וחזרה מלכות לישראל יתר על מאתים שנה עד החרבן השני:

ב וכשגברו ישראל על אויביהם ואבדום בכ"ה בחדש כסלו היה ונכנסו להיכל ולא מצאו שמן טהור במקדש אלא פך אחד ולא היה בו להדליק אלא יום אחד בלבד והדליקו ממנו נרות המערכה שמונה ימים עד שפתשו זיתים והוציאו שמן טהור:

ג ומפני זה התקינו חכמים שבאותו הדור שיהיו שמונת הימים האלו שתחלתן כ"ה בכסלו ימי שמחה והלל ומדליקין בהן הנרות בערב על פתחי הבתים בכל לילה ולילה משמונת הלילות להראות ולגלות הנס. וימים אלו הן הנקראין חנכה והן אסורין בהספד ותענית כימי הפורים. והדלקת הנרות בהן מצוה מדברי סופרים בקריאת המגלה:

ד כל שחייב בקריאת המגלה חייב בהדלקת נר חנכה והמדליק אותה בלילה הראשון מברך שלש ברכות ואלו הן. ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו וצונו להדליק נר של חנכה ושעשה נסים לאבותינו וכו'. ושהחיינו וקימנו וכו'. וכל הרוצה אותה ולא ברך מברך שתים. שעשה נסים לאבותינו ושהחיינו. ובשאר הלילות המדליק מברך שתים והרוצה מברך אחת שאין מברכין שהחיינו אלא בלילה הראשון:

ה בכל יום ויום משמונת הימים אלו גומרין את ההלל ומברך לפניו אשר קדשנו במצוותיו וצונו לגמור את ההלל בין יחיד בין צבור. אף על פי שקריאת ההלל מצוה מדברי סופרים מברך עליו אשר קדשנו במצוותיו וצונו כדרך שמברך על המגלה ועל הערוב. שכל ודאי של דבריהם מברכין עליו. אבל דבר שהוא מדבריהם ועקר עשייתו לו מפני הספק כגון מעשר דמאי אין מברכין עליו. ולמה מברכין על יום טוב שני והם לא תקנוהו אלא מפני הספק כדי שלא יזלזלו בו:

ו ולא הלל של חנכה בלבד הוא שמדברי סופרים אלא קריאת ההלל לעולם מדברי סופרים בכל הימים שגומרין בהן את ההלל. ושמונה עשר יום בשנה מצוה לגמור בהן את ההלל. ואלו הן. שמונת ימי החג. ושמונת ימי חנכה. וראשון של פסח ויום עצרת. אבל ראש השנה ויום הכפורים אין בהן הלל לפי שהן ימי תשובה ויראה ופחד לא ימי שמחה יתרה. ולא תקנו הלל בפורים שקריאת המגלה היא ההלל:

ז מקומות שעושים יום טוב שני ימים גומרים את ההלל עשרים ואחד יום. תשעה ימי החג. ושמונה ימי חנכה. ושני ימים של פסח. ושני ימים של עצרת. אבל בראשי חודשים קריאת ההלל מנהג ואינו מצוה. ומנהג זה בצבור לפיכך קוראין בדלוג. ואין מברכין עליו שאין מברכין על המנהג. ויחיד לא יקרא כלל. ואם התחיל ישלים ויקרא בדלוג בדרך שקוראין הצבור. וכן בשאר ימי הפסח קוראין בדלוג בראשי חודשים:

ח כיצד מדלגין. מתחילין מתחלת ההלל עד (תהילים קיד ח) "חלמיש למעינו מים" ומדלג ואומר (תהילים קטו יב) "ה' זכרנו יברך" כו' עד (תהילים קטו יח) "הללויה" ומדלג ואומר (תהילים קטו יב) "מה אשיב לה'" עד (תהילים קטו יט) "הללויה" ומדלג ואומר (תהילים קיח ה) "מן המצר קראתי יי"ה" עד סוף ההלל. זה הוא המנהג הפשוט. ויש מדלגין דלוג אחר:

ט כל היום כשר לקריאת ההלל. והקורא את ההלל למפרע לא יצא. קרא ושהה וחזר וקרא אף על פי ששהה כדי לגמר את כלו יצא. ימים שגומרים בהן את ההלל יש לו להפסיק בין פרק לפרק אבל באמצע הפרק לא יפסיק. וימים שקוראין בהן בדלוג אפלו באמצע הפרק פוסק:

י כל יום שגומרים בו את ההלל מברך לפניו. ומקום שנהגו לברך אחריו מברך. כיצד מברך. יהללוהו ה' אלהינו כל מעשיך וצדיקים וחסידים עושי רצונך וכל עמך בית ישראל ברנה יודו לשמך כי אתה ה' לך טוב להודות ונעים לשמך לזמר ומעולם ועד עולם אתה האל ברוך אתה ה' המלך המהלל המשבח המפאר חי וקיים תמיד ימלוך לעולם ועד:

יא יש מקומות שנהגו לכפל מ"אודך כי עניתני" (תהילים קיח כא) עד סוף ההלל כופלין כל דבר ודבר שתי פעמים. ומקום שנהגו לכפל יכפל ומקום שנהגו שלא לכפל אין כופלין:

יב מנהג קריאת ההלל בימי חכמים הראשונים כך היה. אחר שמברך הגדול שמקרא את ההלל מתחיל ואומר הללויה וכל העם עונין הללויה וחוזר ואומר הללו עבדי ה' וכל העם עונין הללויה וחוזר ואומר הללו את שם ה' וכל העם עונין הללויה וחוזר ואומר יהי שם ה' מברך מעתה ועד עולם וכל העם עונין הללויה וכן על כל דבר. עד שנמצאו עונין בכל ההלל הללויה מאה ושלש ועשרים פעמים סימן להם שנותיו של אהרן:

יג וכן כשהקורא מגיע לראש כל פרק ופרק הן חוזרין ואומרים מה שאמר. כיצד. כשהוא אומר בצאת ישראל ממצרים כל העם חוזרין ואומרים בצאת ישראל ממצרים. והקורא אומר בית יעקב מעם לעז וכל העם עונין הללויה עד שיאמר אהבתי כי ישמע ה' את קולי תחנוני וכל העם חוזרין ואומרים אהבתי כי ישמע ה' וכו'. וכן כשיאמר הקורא הללו את ה' כל גוים כל העם חוזרין ואומרים הללו את ה' כל גוים:

יד הקורא

יד הקורא אומר אָנָּא ה' הוֹשִׁיעָה נָּא וְהֵם עוֹנִין אַחֲרָיו אָנָּא ה' הוֹשִׁיעָה נָּא. אַף עַל פִּי שְׁאִינוּ רֹאשׁ פֶּרֶק. הוּא אֹמֵר אָנָּא ה' הַצְלִיכָה נָּא וְהֵם עוֹנִים אָנָּא ה' הַצְלִיכָה נָּא. הוּא אֹמֵר בְּרוּךְ הָבָא וְכָל הָעָם אֹמְרִים בְּרוּךְ הָבָא. וְאִם הָיָה הַמְקָרָא אֶת הַהֲלָל קָטָן אוֹ עֶבֶד אוֹ אִשָּׁה עוֹנָה אַחֲרֵיהֶם מֵהָשֵׁן אֹמְרִין מְלָה מְלָה בְּכָל הַהֲלָל. זֶהוּ הַמְנַהֵג הָרֹאשׁוֹן וְבוֹ רָאוּי לִילָף. אֲבָל בְּזִמְנִים אֵלּוּ רֵאִיתִי בְּכָל הַמְקוֹמוֹת מְנַהֲגוֹת מְשֻׁנוֹת בְּקִרְיָאתוֹ וּבִעֲנִית הָעָם וְאִין אֶחָד מֵהֶם דּוֹמָה לְאֶחָד:

הלכות מגלה פרק ד

א כַּמָּה גֵּרוֹת הוּא מְדָלִיק בְּחֻנְפָּה. מִצּוֹתָהּ שִׁיהִיָּה כָּל בֵּית וּבֵית מְדָלִיק גַּר אֶחָד בֵּין שְׁהִיוּ אֲנָשֵׁי הַבַּיִת מְרַבִּין בֵּין שְׁלֹא הָיָה בּוֹ אֶלָּא אָדָם אֶחָד. וְהַמְהִיר אֶת הַמִּצְוָה מְדָלִיק גֵּרוֹת כְּמִנְיָן אֲנָשֵׁי הַבַּיִת גַּר לְכָל אֶחָד וְאֶחָד בֵּין אֲנָשִׁים בֵּין נָשִׁים. וְהַמְהִיר יוֹתֵר עַל זֶה וְעוֹשֶׂה מִצְוָה מִן הַמְּבַחֵר מְדָלִיק גַּר לְכָל אֶחָד בְּלִילָה הָרֹאשׁוֹן וּמוֹסִיף וְהוֹלֵךְ בְּכָל לֵילָה וְלֵילָה גַּר אֶחָד:

ב בִּיצֵד. הָרִי שְׁהִיוּ אֲנָשֵׁי הַבַּיִת עֲשָׂרָה. בְּלִילָה הָרֹאשׁוֹן מְדָלִיק עֲשָׂרָה גֵּרוֹת וּבְלִיל שְׁנִי עֲשָׂרִים וּבְלִיל שְׁלִישִׁי שְׁלֹשִׁים עַד שֶׁנִּמְצָא מְדָלִיק בְּלִיל שְׁמִינִי שְׁמוֹנִים גֵּרוֹת:

ג מְנַהֵג פָּשׁוּט בְּכָל עָרֵינוּ בְּסִפְרָד שִׁיהִיו כָּל אֲנָשֵׁי הַבַּיִת מְדָלִיקִין גַּר אֶחָד בְּלִילָה הָרֹאשׁוֹן וּמוֹסִיפִין וְהוֹלְכִין גַּר בְּכָל לֵילָה עַד שֶׁנִּמְצָא מְדָלִיק בְּלִיל שְׁמִינִי שְׁמוֹנָה גֵּרוֹת בֵּין שְׁהִיוּ אֲנָשֵׁי הַבַּיִת מְרַבִּים בֵּין שְׁהִיָּה אָדָם אֶחָד:

ד גַּר שֵׁישׁ לוֹ שְׁתֵּי פִּיּוֹת עוֹלָה לְשְׁנֵי בְּנֵי אָדָם. מֵלֵא קֶעֶרָה שְׁמֹן וְהַקִּיפָה פְּתִילוֹת. אִם כָּפָה עָלֶיהָ כָּלִי כָּל פְּתִילָה וּפְתִילָה נְחֻשֶׁבֶת כְּגַר אֶחָד. לֹא כָּפָה עָלֶיהָ כָּלִי נִעְשִׂית כְּמִדּוּרָה וְאֶפְלוּ כְּגַר אֶחָד אֵינָה נְחֻשֶׁבֶת:

ה אִין מְדָלִיקִין גֵּרוֹת חֲנֻכָּה קֹדֶם שֶׁתִּשְׁקַע הַחֲמָה אֶלָּא עִם שְׁקִיעָתָהּ לֹא מֵאַחֲרֵין וְלֹא מִקְדִּימִין. שְׂכַח אוֹ הִזִּיד וְלֹא הִדְלִיק עִם שְׁקִיעַת הַחֲמָה מְדָלִיק וְהוֹלֵךְ עַד שֶׁתִּכְלֶה רֶגֶל מִן הַשּׁוּק. וְכַמָּה הוּא זְמַן זֶה כְּמוֹ חֲצִי שָׁעָה אוֹ יֵתֶר. עֶבֶר זְמַן זֶה אֵינוֹ מְדָלִיק. וְצָרִיד שִׁיתָן שְׁמֹן בְּגֵר כְּדֵי שֶׁתִּהְיֶה דוֹלָקָת וְהוֹלֶכֶת עַד שֶׁתִּכְלֶה רֶגֶל מִן הַשּׁוּק. הִדְלִיקָה וְכָבְתָּהּ אֵינוֹ זָקוּק לְהִדְלִיקָה פַּעַם אַחֲרָת. נִשְׁאַרָה דוֹלָקָת אַחֵר שֶׁכָּלְתָּה רֶגֶל מִן הַשּׁוּק אִם רָצָה לְכַבּוֹתָהּ אוֹ לְסַלְקָהּ עוֹשָׂה:

ו כָּל הַשְּׁמָנִים וְכָל הַפְּתִילוֹת כְּשֵׁרוֹת לְגַר חֲנֻכָּה וְאֵף עַל פִּי שְׁאִין הַשְּׁמָנִים נִמְשָׁכִים אַחֵר הַפְּתִילָה וְאִין הָאֹר נִתְלִית יָפָה בְּאוֹתָן הַפְּתִילוֹת. וְאֶפְלוּ בְּלִילִי שֶׁבֶת שְׁבָתוֹךְ יָמִי חֲנֻכָּה מִתֵּר לְהִדְלִיק הַשְּׁמָנִים וְהַפְּתִילוֹת שְׁאִסּוֹר לְהִדְלִיק בָּהֶן גַּר שֶׁבֶת. לְפִי שְׁאִסּוֹר לְהַשְׁתַּמֵּשׁ

להשתמש לגר חנכה בין בשבת בין בחל ואפלו לבדק מעות או למנותן לאורה אסור:

ז גר חנכה מצוה להניחו על פתח ביתו מבחוץ בטפח הסמוך לפתח על שמאל הנכנס לבית כדי שתהיה מזוזה מימין וגר חנכה משמאל. ואם היה דר בעליה מניחו בחלון הסמוכה לרשות הרבים. וגר חנכה שהניחו למעלה מעשרים אמה לא עשה כלום לפי שאינו נכר:

ח בימי הסכנה מניח אדם גר חנכה בתוך ביתו מבפנים ואפלו הניחו על שלחנו דיו. וצריך להיות בתוך הבית גר אחר להשתמש לאורו. ואם היתה שם מדורה אינו צריך גר אחר. ואם אדם חשוב הוא שאין דרכו להשתמש למדורה צריך גר אחר:

ט גר חנכה שהדליקו חרש שוטה וקטן או עכו"ם לא עשה כלום עד שידליקנו מי שהוא חייב בהדלקה. הדליקו מבפנים והוציאו דלוק והניחו על פתח ביתו לא עשה כלום עד שידליקנו במקומו. אחז הגר בידו ועמד לא עשה כלום שהרואה אומר לצרכו הוא עומד. עשית שהיתה דולקת כל היום כלו למוצאי שבת מכבה ומברך ומדליקה שההדלקה היא המצוה ולא ההנחה. ומתגר להדליק גר חנכה מגר חנכה:

י חצר שיש לה שני פתחים בשתי רוחות צריכה שתי נרות. שמא יאמרו העוברים ברוח זו לא הניח גר חנכה. אבל אם היו ברוח אחת מדליק באחד מהן:

יא אורח שמדליקין עליו בתוך ביתו אינו צריך להדליק עליו במקום שנתארח בו. אין לו בית להדליק עליו בו צריך להדליק במקום שנתארח בו. ומשתתף עמהן בשמן. ואם היה לו בית בפני עצמו אף על פי שמדליקין עליו בתוך ביתו צריך להדליק בבית שהוא בו מפני העוברים:

יב מצות גר חנכה מצוה חביבה היא עד מאד וצריך אדם להזהר בה כדי להודיע הנס ולהוסיף בשבח האל והודיה לו על הנסים שעשה לנו. אפלו אין לו מה יאכל אלא מן הצדקה שואל או מוכר כסותו ולוקח שמן ונרות ומדליק:

יג הרי שאין לו אלא פרוטה אחת ולפניו קדוש היום והדלקת גר חנכה מקדים לקנות שמן להדליק גר חנכה על היין לקדוש היום. הואיל ושניהם מדברי סופרים מוטב להקדים גר חנכה שיש בו זכרון הנס:

יד היה לפניו גר ביתו וגר חנכה או גר ביתו וקדוש היום גר ביתו קודם משום שלום ביתו שהרי השם נמחק לעשות שלום בין איש לאשתו. גדול השלום שכל התורה נתנה לעשות שלום בעולם שנאמר (משלי ג י) "דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום":